



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. V. K.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Zdeňkem Kopečným
sídlem Šemberova 71/6, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: **Ing. L. K.**
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Mgr. Zdeňkem Kopečným
sídlem Šemberova 71/6, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. KUJI 15520/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal dne 3. 10. 2022 u Městského úřadu Náměšť nad Oslavou, odbor výstavby a územního rozvoje, (dále „městský úřad“) žádost o vydání závazného stanoviska k záměru „Umístění fotovoltaické elektrárny na střeše objektu č.p. 35 ulice Závraty, Náměšť nad Oslavou“ (dále jen „záměr“), který se nachází na území městské památkové zóny Náměšť nad Oslavou (dále „městská památková zóna“).
2. Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2022, č. j. MNnO 12533/22/Výst/Ne, městský úřad podle § 14 odst. 2 a 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, rozhodl, že záměr je z hlediska ochrany zájmů státní památkové péče nepřipustný. Žalovaný následně na základě odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 6. 2. 2023, č.j. KUJI 15520/2023, rozhodnutí městského úřadu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že správní orgány dostatečně nezohlednily argumentaci žalobce a bez dalšího opakují nemožnost jeho umístění na území městské památkové zóny. Záměrem je umístit na střeše objektu 22 ks fotovoltaických panelů. Ačkoliv se stavba nachází na samém okraji městské památkové zóny, správní orgány tuto skutečnost používaly jako nosný argument, který *apriori* vylučuje jakékoli umístění podobného záměru. Touto argumentací tak rezignovaly na individualizaci prostředí, do kterého má být záměr zasazen a individualizaci konkrétních potřeb žalobce. Žalobce během správního řízení uvedl řadu argumentů, které nebyly zohledněny. Tím byly porušeny obecné zásady činnosti správních orgánů, a to zejména zásada uvedená v § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný dále pochybil, jestliže se opíral o Vyhlášku Jihomoravského krajského národního výboru v Brně ze dne 20. 11. 1990, který popisoval stav v roce 1990 a nereflektoval, jakou míru změny střešní krajina prodělala.
4. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně přezkoumal závěry městského úřadu a pouze nekriticky přijal závěr, že se v historickém jádru města ve střešním panorama fotovoltaické panely dosud nevyskytují. V této souvislosti žalobce poukázal na fotodokumentaci, ze které je patrné, že o zachování jednotného rámce střešní krajiny nelze hovořit. Žalobce upozorňoval i na fotovoltaickou elektrárnu na střeše objektu č. p. 910 v Palacekého ulici. Žalovaný jeho tvrzení dostatečně nepřezkoumal, jinak by mu musel dát zapravdu. Žalobce dále odkazuje na fotografie z ulice Anotnína Dvořáka, ze kterých je průkazné umístění fotovoltaických panelů na domech č. p. 89 a 90.
5. V posledním žalobním bodu žalobce namítá netransparentní postup žalovaného a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Není zřejmé, z jakého důvodu záměr žalobce nebyl povolen, jestliže se v místech s potenciálem markantnějšího narušení střešní krajiny již fotovoltaické panely nacházejí a je tak předpokládatelné, že týměž úřadem byly povoleny. Nepřezkoumatelný je dle žalobce také žalovaným provedený test proporcionality. Není totiž patrné, jaké konkrétní faktory byly v tomto testu zohledňovány.

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Městský úřad tedy neměl žádnou argumentaci žalobce, ke které by mohl přihlížet. Příklad byl posouzen individuálně a žalovaný se detailně zabýval konkrétní situací, pohledovým uplatněním objektu a jeho blízkým i dalekým okolím. Bylo provedeno místní šetření, v rámci kterého se žalovaný seznámil se skutečným stavem městské památkové zóny a dotčené střešní krajiny a s pomocí fotodokumentace a empirického poznání na místě zhodnotil předmět žádosti a odůvodnil vlastní závěry v rozhodnutí. K odkazu na případy, u kterých není známo, zda bylo umístění fotovoltaických panelů povoleno, žalovaný uvádí, že nelze argumentovat cizí protiprávní činností. Napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné. Odůvodnění je detailní a srozumitelné a reaguje na námitky účastníků i informace nabyté v rámci setkání na místě samém při místním šetření. Co se týče testu proporcionality, žalovaný považoval otázku vhodnosti a potřebnosti za nespornou, a věnoval se proto především samotnému poměřování veřejného zájmu na památkové ochraně se soukromým zájmem vlastníka. O snaze nalézt kompromisní řešení svědčí i jednání v rámci místního šetření a následný alternativní návrh umístění fotovoltaických panelů.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně předně uvádí, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č.j. 7 As 43/2009-52, či ze dne 29. 1. 2018, č.j. 8 As 241/2017-33). Soud proto na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), a řízení předcházející jeho vydání. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování).
8. Soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“* Musí být tedy patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil pro věc podstatné okolnosti a jak je posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).
9. Rozhodnutí žalovaného těmito kritériím dostalo. Žalovaný předestřel ucelenou argumentaci, z níž je jednoznačně patrné, z jakých důvodů odvolání zamítl. Popsal význam městské památkové zóny, situování a dispozice žalobcovy nemovitosti a označil konkrétní památkově chráněné hodnoty. Dle žalovaného je důvodem nepřípustnosti záměru právě pohledové uplatnění veřejně přístupných míst v rámci městské památkové zóny i mimo ni, například z velmi frekventované části průtahu městem ve směru od Třebíče. Na základě provedeného místního šetření se žalovaný ztotožnil také s argumenty Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Telči, uvedenými ve vyjádření ze

dne 18. 10. 2022. Tyto argumenty si žalovaný osvojil a učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak z vlastních úvah žalovaného, tak z úvah, které si takto osvojil, je patrný podrobný popis aktuálního stavu městské památkové zóny a zejména pohledové uplatnění budovy, na které měl být realizován záměr. V napadeném rozhodnutí je tak popsáno, že objekt je situován v místě dominantního úbočí zalesněného skalního masivu přírodní památky Náměštská obora. Stavba se propisuje významnou hmotou někdejší zemědělské usedlosti. Pohledové uplatnění nastává také při pohledu z ulice Na Výsluní a objekt je pohledově uplatněný také z prostoru cyklostezky při nábřeží řeky Oslavy. Závěry žalovaného, byť zčásti převzaté od Národního památkového ústavu jsou plně přezkoumatelné.

10. Nelze souhlasit s tím, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, z jakých úvah žalovaný při svém rozhodování vycházel. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zřetelně uvedl, že podklady pro rozhodnutí byly mimo vyjádření Národního památkového ústavu další skutečnosti, fotodokumentace a místní šetření, které provedl sám žalovaný. Není tedy pravdou, že by žalovaný vycházel ze stavu městské památkové zóny v době jejího vyhlášení v roce 1990. A nelze ani říci, že by žalovaný v odvolacím řízení pouze nekriticky přijal závěry prvostupňového rozhodnutí bez snahy hlubšího přezkumu, neboť sám k posouzení stavu provedl místní šetření.
11. Nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaný nedostatečně přezkoumal závěry městského úřadu.
12. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že fotovoltaické panely jsou již umístěny na domě č.p. 910 v Palackého ulici (podle žalovaného se zřejmě jedná o objekt č. p. 347 v Palackého ulici), který se nachází také v městské památkové zóně. Žalovaný na to v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval tak, že *„odvolatelem dále uváděná ‚fotovoltaická elektrárna‘ [...] představuje šest trubicových kolektorů v jedné řadě na pultové střeše objektu ve dvorním traktu, která se z veřejných prostor památkové zóny běžně pohledově neuplatňuje a tudíž dle názoru krajského úřadu se nejedná o obdobný případ ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.“* Nelze tedy přisvědčit žalobci, že by žalovaný dostatečně nezohlednil argumentaci žalobce a nekriticky přijal argumentaci městského úřadu. Žalobce navíc ani úvahy žalovaného nijak konkrétně nezpochybňuje. Krajský soud přitom zároveň souhlasí se žalovaným v tom, že přípustnost umístění fotovoltaických panelů na střechu v městské památkové zóně je nutné vždy posuzovat individuálně, s přihlédnutím k pohledové exponovanosti a hodnotám konkrétní stavby a lokality, vlivu na okolí, podmínkám ochrany a konkrétnímu řešení záměru. Právě s odkazem na specifika každého jednotlivého případu žalovaný také v napadeném rozhodnutí uvedl, že v několika případech záměr osazení fotovoltaických panelů v památkově chráněných územích, včetně této městské památkové zóny, povolil. Tato argumentace žalovaného je tak fakticky reakcí také na další případy umístění fotovoltaických panelů v městské památkové zóně, na které žalobce poukazuje (konkrétně v případě domů č. p. 89 a 90). Současně se jedná také o korekci úvahy Národního památkového ústavu, že se v městské památkové zóně dosud fotovoltaické panely nevyskytují. Brojí-li žalobce proti této úvaze, fakticky vůbec nebrojí proti napadenému rozhodnutí, neboť žalovaný zjevně učinil závěr odlišný.
13. Krajský soud přitom nepovažoval za potřebné provádět dokazování fotografiemi, které by existenci fotovoltaických panelů v městské památkové zóně doložily. I kdyby se jednalo o úředně povolené záměry (což žalobce nejen netvrdí, ale ani nedokládá), nemohlo by prokázání této skutečnosti samo o sobě vyvrátit komplexní argumentaci správních orgánů

ke zcela konkrétní situaci záměru na budově žalobce, která se logicky od jiných budov nejen svým vzhledem, ale také umístěním liší (srov. obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2016, č. j. 5 A 71/2011-70). Pohledové uplatnění různých záměrů u různých staveb na různých místech je nutně odlišné; žalobce ostatně ani nepředkládá žádné argumenty ve prospěch závěru, že tomu tak není. Argument, že se domy č. p. 89 a 90 nachází taktéž v části B městské památkové zóny, je nevypovídající. Zařazení do určité části památkové zóny není dostatečně individuální charakteristikou, která by umožňovala porovnání podobnosti dvou záměrů a přístupu správních orgánů k nim.

14. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by žalovaným provedený test proporcionality byl nepřezkoumatelný.
15. V posuzovaném případě dochází ke střetu vlastnického práva žalobce (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) s ústavní ochranou kulturního bohatství ve smyslu ochrany veřejného statku (čl. 34 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Podle názoru soudu žalovaný střet obou práv řádně posoudil a jím provedený test proporcionality je implicitně obsažen v celém napadeném rozhodnutí. Není podstatné, že žalovaný hovoří o testu proporcionality pouze v závěru svého rozhodnutí. Podstatné je, že celé rozhodnutí se věnuje poměřování veřejného zájmu na památkové ochraně městské památkové zóny se soukromým zájmem žalobce. Z celého odůvodnění jsou také patrné všechny faktory, které bral žalovaný v úvahu. Z obsahu napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu také to, že v souvislosti s aktuální energetickou situací stoupá velká poptávka po výrobě energie z tzv. obnovitelných zdrojů, s čímž souvisí i instalace fotovoltaických panelů na střechy domů. Jednotlivé protichůdné zájmy žalovaný hodnotil a zdůraznil, že je vyhodnotil mimo jiné tak, že by bylo možné připustit podobný záměr umístěný na střeše přízemní garáže před dotčeným objektem, neboť na této nižší ploché střeše a v jejím blízkém okolí by se fotovoltaické panely při vhodné formě instalace z veřejného prostoru pohledově neuplatňovaly. Otázka, zda je umístění panelů na garáži vhodné z jiných hledisek, přitom není v tuto chvíli podstatná a překračovala by rámec soudního přezkumu v této věci. Podstatné je, že žalovaný také vážil možnost mírnějšího zásahu do vlastnického práva žalobce. I tyto úvahy dokládají, že žalovaný proporcionality přijatého řešení důkladně vážil.
16. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a na jeho základě dospěly i k přezkoumatelným a zákonným závěrům.

IV. Shrnutí a náklady řízení

17. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. září 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu